

De wetten van de straat

THEATER ★★★★★

De wet

KVS & Wunderbaum
Tot 22 maart in de KVS, daarna
op tournee.

Het Rotterdamse collectief Wunderbaum en het Brusselse stadstheater KVS bekijken de wet waar hij het strengst optreedt, maar zelf het meest flou blijkt: aan de rand van de legaliteit. Drie gevallen passeren de revue: een Somalische piraat die een Deens schip bedreigde, een rijtje straathoertjes in het hart van Europa, en onze Europese beveiligingspolitiek aan de buitengrenzen.

Herlees de vorige zin. Vervang 'piraat' door 'bewaker', 'hoertjes' door 'vrouwelijk koopwaar' en 'beveiligingspolitiek' door 'anti-migratiebewapening'. Recht is een kwestie van taal, en taal een kwestie van interpretatie. Wat *De wet* doet, is die interpretaties tegen elkaar uitspelen. De arm der wet tegen de wetteloze armoede. Niet de indringers van Europa zijn het onderwerp, maar Europa zelf. Wat is er van zijn idealen van vrijheid en veiligheid geworden?

Zwijgen spreekt meer

Voor het eerste deel schreef Anton Dautzenberg, onder meer bekend van het fake interview met Lemmy van Motörhead in *Humo*, een rechtbankdrama. Een rechter, een officier van justitie, een advocaat en een activist buigen zich over piraterij. Met elk betoog wordt de zaak meerduidiger. Bekijken we 'Europees' of 'neokoloniaal' recht?

Anton Dautzenberg plaatst in zijn eerste theaterstuk de arm der wet tegenover de wetteloze armoede. © Danny Willems

Het is Dautzenbergs eerste theatertekst, en dat merk je. In de journalistiek is spelen met waar en vals subversief, in theater is dat het spel zelf. Over enkele snelle vondsten, zoals de actrice uit het publiek en de dwang van de voorgeschreven tekst, draait Pirandello zich om in zijn graf. Deed hijzelf een eeuw geleden al. Hier voelen dat soort keuzes net te evident voor de complexe inhoud die *De wet* blootlegt. Dankzij de gevatte ironie van spelers als Mieke Verdin, Willy Thomas

en Walter Bart wordt het geen schooltoneel.

Een licht kleedje vinden voor fundamentele kritiek, dat is de kwestie. Traag murwen de acteurs zich even later als larven uit anonieme anoraks, om zich te ontpoppen tot de hoertjes rond de KVS, met nog minder identiteit. Hun opengesperde mond zegt niets, en dat zegt alles over de wetten van de straat. Soms spreekt zwijgen meer.

Of zingen, natuurlijk. Als een meerstemmig koortje eindigt *De*

wet op een al even meerduidige tekst van Michael Bijnens, over al het spitstechnologische geweld onder Europa's grenspolitiek. Keert de wet zich straks niet alleen tegen 'de barbaren', maar ook tegen de burgers? Hier komt de voorstelling finaal thuis. Al voelt ze versplinterd, één verhaal houdt haar samen en maakt haar meer dan relevant: vrijheid en veiligheid blijken paradoxen geworden.

WOUTER HILLAERT

Wat is er van Europa's idealen van vrijheid en veiligheid geworden?